

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w kwestii dopuszczalności kasacji
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 4 lutego 2021 r.,
zażalenia pełnomocnika W. sp. z o.o.
na zarządzenie sędziego Sądu Rejonowego w P. z dnia 4 listopada 2020 r., II Kp
(...), odmawiającego przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika W. sp. z o.o. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 września 2020 r., sygn. akt II Kp (...), utrzymującego w mocy zatwierdzone przez prokuratora postanowienie KPP w P. z dnia 29 kwietnia 2020 r. o umorzeniu dochodzenia, uznając ją za niedopuszczalną.

Powyższe zarządzenie zaskarżone zostało zażaleniem pełnomocnika pokrzywdzonego, który zarzucił mu rażące naruszenie przepisów art. 530 § 2 k.p.k. z zw. z art. 429 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do stwierdzenia, że postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 września 2020 r. nie stanowiło orzeczenia, od którego służyła droga kasacyjna, a w konsekwencji wniesienie kasacji od tego orzeczenia było niedopuszczalne, podczas gdy w istocie

– zgodnie z ugruntowanym poglądem Sądu Najwyższego – postanowienie może podlegać zaskarżeniu w drodze kasacji.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne. Skarżący, wnosząc je, pomija treść art. 519 k.p.k., który daje stronie uprawnienie do wniesienia kasacji wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie zachodzi. Przewidziana w art. 521 § 1 k.p.k. możliwość wniesienia kasacji od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie dotyczy tylko Prokuratora Generalnego i Rzecznika Praw Obywatelskich.

W tym stanie rzeczy, już tylko dodatkowo zaznaczyć trzeba, że przedstawiona w zażaleniu argumentacja, mogąca zresztą dotyczyć tylko podmiotów szczególnych z art. 521 § 1 k.p.k., jest błędna. Twierdzenie skarżącego o ugruntowanym poglądzie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym orzeczenie sądu utrzymujące w mocy postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego w fazie *in rem* stanowi orzeczenie kończące postępowanie w rozumieniu art. 521 § 1 k.p.k., nie ma oparcia w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Dla wykazania niezasadności wywodów skarżącego wystarczającym jest odesłanie do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 6/16 (OSNKW 2017, nr 1, poz. 1), w której stwierdzono, że „postanowienie sądu, wydane na podstawie art. 306 § 1a k.p.k. w zw. z art. 325a § 2 k.p.k., utrzymujące w mocy postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego w fazie *in rem*, nie jest prawomocnym orzeczeniem sądu kończącym postępowanie w rozumieniu art. 521 § 1 k.p.k.”.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

